

FOLKETINGET

Grønlandsudvalget

Til: Social- og boligministeren

Dato: 6. marts 2025

Udvalget udbeder sig ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

L 139

Forslag til lov om ændring af barnets lov. (Oprettelse af en særlig enhed med ekspertise i grønlandske sproglige og kulturelle forhold, der skal anvendes i visse børnesager).

Af social- og boligminister Sophie Hæstorp Andersen (S)

Spørgsmål 9

Har ministeren eller Social- og Boligministeriet konsulteret grønlandske psykologer i Grønland i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget og f.eks. drøftet med dem, om og hvordan de kan indgå i eller bistå VISO-enheden? Hvis ikke, vil man det?

Spørgsmål 10

Hvordan vil ministeren sikre, at den foreslåede udvidelse af lovforslagets målgruppe til at omfatte enhver, der identificerer sig som grønlænder, ikke underminerer det grønlandske folks ret til selvbestemmelse som anerkendt i folkeretten? Overvejer ministeren at inddrage Naalakkersuisut og andre relevante grønlandske institutioner i fastlæggelsen af denne definition for at sikre, at den afspejler både individuel selvidentifikation og det grønlandske folks kollektive beslutning?

Spørgsmål 11

Vil ministeren sørge for, at grønlandske børn, der er anbragt i Danmark, bevarer deres grønlandske sprog og kultur som f.eks. ved at rejse hjem til deres familie i Grønland, således de bevarer tilknytningen til Grønland?

Spørgsmål 12

Vil ministeren uddybe, hvordan VISO-enhedens funktion som rejsehold kommer til at fungere og herunder, om det vil blive sikret, at deltagerne i enheden er personer med grønlandsk baggrund og/eller en stærk indsigt i grønlandsk sprog og kultur?

Spørgsmål 13

Under førstebehandlingen blev det nævnt, at VISO-enheden, som skal bistå kommunerne i sager med familier med grønlandsk baggrund, kun vil bestå af tre personer. Mener ministeren, at dette er en tilstrækkelig bemanding til både at bistå i nye sager og samtidig revurdere de eksisterende sager?

Spørgsmål 14

Det blev estimeret, at omkring 400 med grønlandsk baggrund i Danmark potentielt skal have deres sag revurderet. Har ministeren foretaget en beregning af, hvor lang tid det vil tage en enhed på tre personer at gennemgå samtlige sager? Hvis ikke, vil ministeren forpligte sig til at udarbejde en sådan vurdering?

Spørgsmål 15

Hvis det viser sig, at tre personer i VISO-enheden ikke er nok til at håndtere både revurderinger og nye sager, vil ministeren så overveje at udvide enheden? I så fald, hvilke kriterier vil blive brugt for at afgøre, hvor mange personer, der bør tilføjes?

Spørgsmål 16

Hvordan vil ministeren sikre, at de berørte børn og familier ikke oplever urimelige forsinkelser i deres sager, hvis kun tre personer skal behandle dem alle? Vil ministeren iværksætte en løbende evaluering af VISO-enhedens kapacitet og effektivitet?

Spørgsmål 17

I FN's Erklæring om Oprindelige Folks Rettigheder, særligt artikel 33, fastslås det, at oprindelige folk har ret til selv at bestemme deres egen identitet og medlemskab i overensstemmelse med deres egne traditioner og skikke. Ligeledes understreger ILO-konvention 169, at selvidentifikation som oprindeligt folk bør være baseret på folkets egen opfattelse. I lyset af dette, har regeringen da overvejet, om det ville være mere hensigtsmæssigt at lade den grønlandske befolkning selv definere, hvem der omfattes af loven – eksempelvis ved at inddrage Naalakkersuisut eller relevante grønlandske institutioner i processen? Hvordan vil ministeren sikre, at definitionen af grønlændere i denne lovgivning afspejler et kollektivt, kulturelt og sprogligt forankret perspektiv frem for en ensidig statslig fastlæggelse?

Spørgsmål 18

Hvordan vil ministeren sikre, at en definition baseret på individuel selvidentifikation ikke fører til retsusikkerhed eller utilsigtede konsekvenser, hvor personer uden reelt tilhørsforhold til det grønlandske folk kan påberåbe sig denne identitet for at opnå særlige rettigheder? Hvordan vil ministeren balancere individets ret til selvidentifikation med nødvendigheden af, at det grønlandske folk som kollektiv anerkender, hvem der tilhører gruppen?

Spørgsmål 19

Har ministeren overvejet at inddrage Naalakkersuisut eller relevante grønlandske institutioner som en central aktør i fastlæggelsen af denne definition, således at beslutningen ikke alene ligger hos den danske stat? Hvis ikke, hvad er begrundelsen for, at Grønlands folkevalgte repræsentanter ikke bør have en afgørende rolle i denne fastlæggelse?

Spørgsmål 20

Danmark har ikke anerkendt grønlændere i Danmark som et nationalt mindretal under EU's konvention om mindretalsbeskyttelse, men fastsætter nu i denne lov et særskilt juridisk kriterium for, hvem der er grønlænder. Hvordan forholder ministeren sig til denne uoverensstemmelse? Vil Regeringen genoverveje spørgsmålet om officiel mindretalsstatus for grønlændere i Danmark, så de kan få ret til sproglig og kulturel beskyttelse?

Spørgsmål 21

Givet Danmarks historiske rolle som kolonimagt i Grønland og tidligere forsøg på at assimilere den grønlandske befolkning i den danske stat, er ministeren da opmærksom på risikoen ved, at Danmark i dag fastlægger, hvem der er grønlænder? Vil ministeren overveje at oprette en rådgivende instans bestående af grønlandske eksperter, organisationer og myndigheder, der kan bistå i definitionen, så det sikres, at den ikke fastsættes ensidigt af Folketinget?

Spørgsmål 22

Flere grønlandske organisationer i Danmark, herunder Det Grønlandske Hus og foreninger for grønlændere i Danmark, har tidligere ytret bekymring for, at grønlændere ikke har tilstrækkelig politisk repræsentation i sager, der vedrører dem. Har ministeren overvejet at lade en formel grønlandsk repræsentation i Danmark spille en rolle i vurderingen af, hvem der omfattes af lovgivningen? Hvis ikke, hvad er argumentet for, at danske myndigheder alene skal fastlægge denne definition?

Spørgsmål 23

Hvordan vil ministeren sikre, at de grønlandske familier, der tidligere har været udsat for fejlvurderinger, kompenseres eller får en form for genoprejsning?

Spørgsmål 24

Hvordan vil ministeren sikre, at kommuner i Danmark forpligtes til at samarbejde med den grønlandske VISO-enhed, så den ikke blot bliver rådgivende, men faktisk får en konkret indflydelse på afgørelser?

Spørgsmål 25

Hvordan vil ministeren sikre, at sager om grønlandske familier behandles af sagsbehandlere med særlig viden om grønlandske forhold, så fejlvurderinger som tidligere set ikke gentager sig?

Spørgsmål 26

Er ministeren villig til at ændre loven, hvis Naalakkersuisut, Grønlands befolkning eller grønlandske organisationer ikke er enige i den fastlagte definition? Hvis ja, hvordan vil denne proces se ud? Hvis nej, mener ministeren da, at Danmark alene har den ultimative beslutningsret over, hvem der er grønlænder, uanset hvad Grønland selv måtte mene?

Spørgsmålene er stillet efter ønske fra Aki-Matilda Høegh-Dam (N).

Svarene bedes sendt elektronisk til spørgeren på akimatilda@ft.dk og til lov@ft.dk.

På udvalgets vegne

Aaja Chemnitz (IA)
formand

